

**Tête-à-tête tussen vakwerkmuren:
een makelaar vertelt**

Andere tijden



Acht jaar geleden verliet Eveline Belderbos (45) het drukke Rotterdam. Samen met haar twee kinderen ging ze in de Ardennen wonen. Met haar Limburgse partner Sjef Wanders (49) richtte ze BLIM.BE makelaars op. Uniek in zijn soort: een Waals vastgoedkantoor van Nederlandse origine.

Beroepshalve komt Eveline bij veel kopers en verkopers over de vloer. Ze weet dus wat er zoal speelt in Franstalig België. De hilarische, grappige, maar soms ook droevige verhalen verwoordt Eveline in deze column.

Het leek allemaal zo mooi. De staat werd een zorginstituut: geen werk, wel gezond, toch een uitkering. De bank een ongeleid projectiel: duur huis, onvoldoende eigen middelen, toch een hypotheek.

Bank en Staat ontwendden de burgers om de tering naar de nering te zetten.

Gevolg: de kredietkraan is zo goed als dicht en de staatskas leeg. De tijd van het verstrekken van ongenueanceerde uitkeringen en van het leven op krediet is zijn einde nabij. Het tij zal keren. Er zal weer ouderwets gewerkt moeten worden en we zullen ons bestedingspatroon moeten bijstellen tot wat we kunnen betalen.

Ik herinner me een ongeschoold Duitstalig echtpaar dat nooit een euro van de Staat had ontvangen. Met noeste arbeid en gepaste zuinigheid vergaarden zij hun kapitaal. Ze maakten telefonisch een afspraak voor de bezichtiging van een villa in de Herve streek. De eigenaresse, een deftige zestiger

de deur. Bij het zien van het echtpaar achter mij verbleekten haar gepoederde wangen. Gespannen liet ze ons binnen.

De man op krukken bleef wachten in de marmeren hal. 'Ma Flodder' liep onverstoord door naar de reusachtige, stijlvolle en sfeervol verlichte woonkamer. Daar brandde een vuur in de openhaard met kasteelallures. Ze keek twee minuten rond, keerde zich om en zei: "Goed genoeg, we nemen het. Morgen komen we terug om het rond te maken."

Daarna verlieten ze het pand. In hun automobiel uit het voormalig Oostblok reden ze de oprit af.

Voor de eigenaresse stond vast dat dit niet de mensen waren die haar huis zouden kopen. Ik moest bekennen dat het een aparte situatie was. Van de hele villa met drie luxe badkamers en een veelheid aan overige vertrekken hadden ze alleen de voordeur, de

De volledige vraagprijs lag in bankbiljetten onder de neus van de plots gulzig geworden eigenaresse.

Van mijn uitleg dat de koop van een huis via de notaris loopt, die daarvoor een akte opstelt en dat de koopsom via de bank moet worden betaald, had ze nog nooit gehoord. Ze zei dat ze nog nooit een bankrekening had gehad, maar haar broer had zoiets wel. Of ze even met hem mocht bellen. De broer werd gebeld en diens bank en een notaris.

Met de volle Aldi-tas, het adres van het dichtstbijzijnde bijkantoor van de bank waar ze het geld zou gaan storten, en het adres van een notaris in de buurt, stapte ze terug in de auto. Een paar uur later zat ik met een deftige zestiger en een hardwerkend echtpaar in de wachtkamer van de notaris.

Eerder die middag had echtpaar 'Flodder' voor het eerst van haar leven een bankgebouw van binnen gezien. Nu zagen ze,

'Ze wilde de vraagprijs in contanten betalen'

van stand, hield de vraagprijs kunstmatig hoog, en had voorkeuren voor wie wel en wie niet haar huis mocht kopen. Gek genoeg verbaasde ze zich erover dat er weinig tot geen animo voor haar villa was. Toen ik haar de afspraak doorgaf, vroeg ze wat voor mensen het waren en of ze het konden betalen. Haar overige vragen slikte ze wijselijk in.

Op het afgesproken tijdstip wachtte ik de kandidaten voor de woning op. Uit een mintgroen Trabantje met Luxemburgs kenteken stapte een boerin die sprekend op 'Ma Flodder' leek. Vettige slierten haar plakten tegen haar dikke brillenglazen. Achter haar aan kwam een kleine, pezige man op krukken aangewankeld. Ik belde aan en de deftige zestiger opende

hal en de woonkamer gezien. Met tegenzin en na veel gesoebat stond de eigenaresse uiteindelijk toe dat ik de volgende dag kon terugkomen met het echtpaar.

Opnieuw, precies op het afgesproken tijdstip kwam de Trabant de oprit oprijden. 'Ma Flodder' stapte uit. Haar man bleef zitten. Uit de achterbak trok ze een boodschappentas van de Aldi. Samen liepen we door de open voordeur naar de woonkamer waar de vrouw des huizes ons opwachtte met kopjes koffie. De boerin zette de tas en haar vlezige onderarmen op het glazen tafelblad, dronk de koffie in één teug weg, keerde de tas om, keek over haar dikke brillenglazen naar de eigenaresse en zei: "Alstublieft mevrouw, hier is het geld, tel het maar even na".

eveneens voor het eerst, een notaris in functie. Ze vonden het allemaal wat omslachtig, maar voegden zich naar de regels.

Onlangs liep ik de boerin tegen het lijf. "Begrijpt u nou hoe het kan", vroeg ze zich af, "zoveel jaar geleden moesten we ons spaargeld op een bank zetten en de koop van ons huis via een notaris laten lopen, en dat nu diezelfde notaris onder toezicht staat, ons spaargeld niet meer zeker gesteld is, en dat onze gezonde burens zonder gêne een uitkering trekken en daar niets voor hoeven doen?"

"Ach", besloot ze, zich er machteloos bij neerlegend, "het waren andere tijden, toen." Inderdaad, dacht ik, andere tijden. Terug naar de onze.